

Sziporkáztak a nagydumások

– Poénözön a Művészetek Házában – Aranyosi Péter és Benk Dénes előadóestje –

Talán a szép idő, talán a korai kezdés, talán a belépőjegyek ára miatt, de nem teltek meg a Művészetek Háza színháztermének széksorai a Dumaszínház vasárnap délutáni bemutatkozásán. Pedig a nálunk elsősorban a Showder-klub műsoraiból ismert előadók igazán nagyot produkáltak. Benk Dénes és Aranyosi Péter könnyekig nevettek a közönséget. Fellépésük alatt előbb egyiküket, majd másikukat csaltuk ki az előcsarnokba, hogy mondjanak néhány szót magukról.

– Valamikor 2004 őszén csöppentem a Dumaszínházba, alig fél évvel létrejötté után. Tulajdonképpen egy gyerekkori álmom vagy talán készte-tésem valósult meg ezzel. Akkor még csak 28 éves voltam – emlékezett a múltra mosolyogva Benk Dénes. – A téma? Az tulajdonképpen az orrunk előtt hever lépten-nyomon, de én is leggyakrabban a saját családomból indulok ki történeteim során, mert akarva, akaratlanul mindig vannak a nézők soraiban olyanok, akiknek hasonló a nagynénje, a keresztanyja, az apukája vagy anyukája azokhoz, akikről én beszélek, szinte rájuk ismert a szövegemből és ezért külön is hálás az előadónak. Improvizálni ritkán szoktunk, arra kell késztetés a közönségtől, de befolyásolják az éppen fellépésünk alatt történő események is. Mi nagyon is készülünk fellépéseinkre, nem szó szerint, mint a színészek, mert mi azok nem vagyunk, de úgy érzem a közönségünket meg kell tisztelnünk annyival, hogy nem hagyatkozunk kizárólag a rögtönzésre. Magánéletemben hasonló vagyok, mint a színpadon, társaságban, főleg ha az új, ismeretlen számomra, talán zárkózottabb kissé, mert ott nem akarok mindenáron a középpontban lenni. Ennyi év után nyugodtan mondhatom, hogy van nekem hol kiélni szereplési vágyaimat, társaságban jobban szeretek másokat hallgatni. No persze néma azért ott sem maradok.

Aranyosi Péternek sem voltak sohasem színészi ambíciói. Soha nem volt énekkaros, de még versmondó kislány sem, mint mások, mondja meggyőző humornyomatékkal a hangjában.

– En a Fábrytól cseppentem a Dumaszínházba. Sándornál gagman voltam. Fél évbe telt, mire belém sulykolták, hogy próbálkozzak meg a stand-up comedy műfajával. Bejött, maradtam és örömmel csinálom. Egyszerű véletlen volt az egész. Egyébként magánéletemben is nagydumásnak számítok. A Közhalmi szokta mondani, hogy az Aranyosi mindig dumál, de néha felmegy a színpadra is. Engem mindenki ilyennek ismer, otthon, a kollégák közt, baráti körben, de még a Tescóban is. A téma nálam is elsősorban otthon, nem pedig az utcán hever, bár előszeretettel kapaszkodok bele a közéleti, politikai dolgokba is. Jobbnak tartom azonban, ha a saját környezetemből indulok ki, mert azért nem kell messzire menni. Abból is át lehet aztán vándorolni más vizekre, mert összefüggések mindig akadnak valamilyen szinten.

A két „komédiás” nagyszerű perceket szerzett a mintegy 200-250 fős közönségnek. Záporoztak a jobbnál jobb poénok, tömény nevetés töltötte meg a színháztermet, a fellépőket csak a közben-közben felcsattanó taps szakította meg a poénáradatban. Aranyosi Péter és Benk Dénes megérték pénzüket, igazán kiváló szórakozást nyújtottak a magyarkanizsai és a vidékről idelátogató közönségnek.

Bödö Sándor